

ΕΛΛΑΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ Α. ΤΣΟΥΤΑΣ
ΙΑΤΡΟΣ
ΚΑΤΑΡΤΙΣΤΗΣ ΤΟΥ ΕΝ ΑΙΩΝΙ ΚΑΝΕΙΣΤΗΡΙΟΥ
ΙΩΑΝΝΙΝΑ

ΕΤΟΣ Γ' ΑΡΙΘ. 150 (45)

ΑΘΗΝΑΙ.—ΚΥΡΙΑΚΗ 1 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1910

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

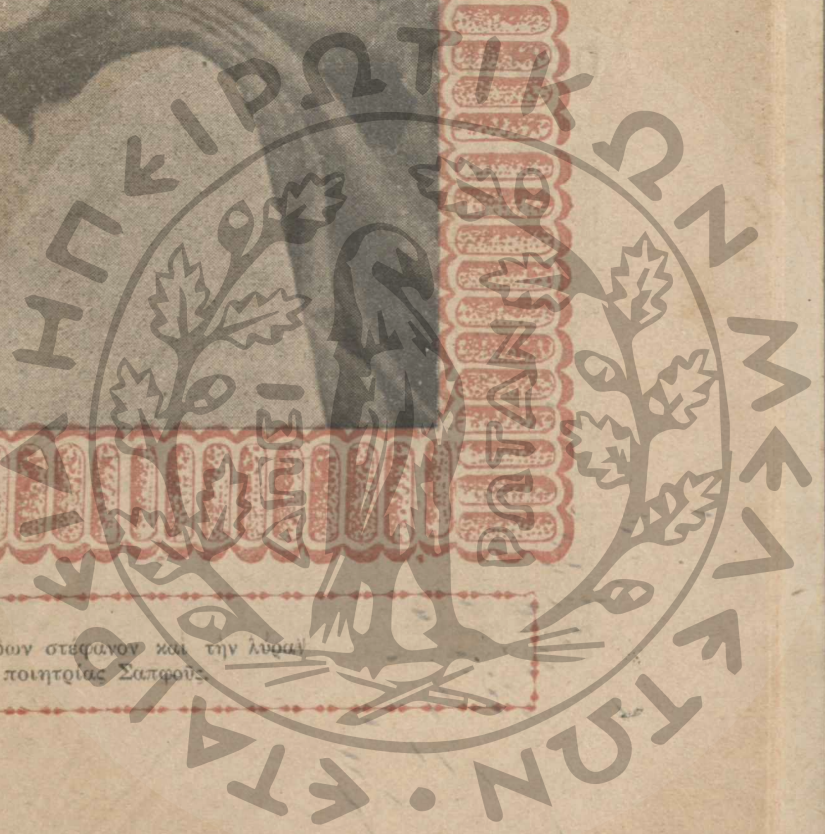
ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΠΕΜΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 1 (ΠΛΑΤ. ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ)

Η ΚΟΜΗΣΣΑ ΟΥΕΣΤΜΟΡΛΑΝΔ με το ένδυμα, τον εκ ρόδων στεφάνον και την λυράν
της αρχαίας *Ελληνίδος ποιητορίας Σαπφούς.

ΕΛΕΥΘΕΡΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΒΗΜΑ
ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΕΚΛΟΓΕΙΣ ΤΗΣ 8^{ης} ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

«Αν ἡ ἔγνοια τοῦ Κράτους ἐκπροσωπῇ τὸ ἡνωμένον τῆς δράσεως τῶν ἀποτελούντων αὐτὸ μελῶν, πρὸς περιφρούρησιν τῶν Ἐθνικῶν δικαίων, καὶ τὸ κοινὸν τῆς προσπάθειας, πρὸς ἐπιτέλεσιν τοῦ ἰδεώδους καὶ τῆς ἀποστολῆς; αὐτοῦ, ἀναντίρρητον εἶναι ὅτι ἡ ἡνωμένη αὕτη δράσις καὶ ἡ κοινὴ προσπάθεια, διὰ τὴν ἀποτελῶσι πράγματι τὸ καθόλου ὄνει, προϋποθέτουσι τὴν ὑγιεὶν ἐν τοῖς καθ' ἑκαστα.

Ἐντεῦθεν πηγαίει τῆς ψήφου ἡ ἀνυπολόγητος ἀξία· καὶ εἶναι αὕτη τὸ ἀπαράγραπτον δικαίον τῶν ἐλευθέρων λαῶν, δι' οὗ μετέχουσιν τῆς διοικήσεως τοῦ Κράτους—καὶ ἐντεῦθεν ἀπορρέει τὸ ὑπόστατον τοῦ πολίτου καθήκον, ὅπως μὴ καταχρᾶται τοῦ δικαίου τούτου καὶ παρέχῃ τὴν ψήφον του εἰς ἀνδρεία πρόσωπα χάριν ἰδιωτελείας καὶ δεσπολογισμού.

Ἀκριβὲς δὲ διὰ τοῦτο ἐγένετο καὶ ἡ Ἐπανόστασις τῆς 1^{ης} Αὐγούστου καὶ πρὸς τοῦτο πρέπει νὰ στραφῇ ἀμέριστος πάντων ἡ προσοχή.

Ἡ 8^η Αὐγούστου, ὡς πρώτη ἡμέρα ἐκλογῶν ἀπὸ τοῦ κινήματος ἐκείνου τοῦ παρελθόντος ἔτους, πρέπει νὰ σημεύωσι τὴν ἀρετήν αὐτῶν ψήφον, ὡς φροντίσους νὰ μύθωσι μόνον καὶ ἀνευστατικῶν τὸ πρόσωπον, ὑπὲρ οὗ θέλουσιν εἶναι διωκόμενοι. Ὁ Ἕλληνας λαός, ἀπ' φρενύον, συμφέρουσα καὶ ἀτομικὰς ὑποχρεώσεις, ὡς πολίτευθι ὡς ἐμπνέει αὐτὸν ἡ ἀγνή Ἑλληνική του συνειδήσις.

Οἱ ἐκλογεῖς τῆς 8^{ης} Αὐγούστου ἂν προσαντίσωσιν τὴν δημιουργηθεῖσαν ἐκ τῆς συναλλαγῆς κατάστασιν καὶ πρὶν δώσωσι τὴν λευκὴν αὐτῶν ψήφον, ἂν φροντίσους νὰ μύθωσι μόνον καὶ ἀνευστατικῶν τὸ πρόσωπον, ὑπὲρ οὗ θέλουσιν εἶναι διωκόμενοι. Ὁ Ἕλληνας λαός, ἀπ' φρενύον, συμφέρουσα καὶ ἀτομικὰς ὑποχρεώσεις, ὡς πολίτευθι ὡς ἐμπνέει αὐτὸν ἡ ἀγνή Ἑλληνική του συνειδήσις.

Τὰ ἀποτελέσματα δὲν θὰ ἦναι ἐξ ἀρχῆς ἀμείβω καὶ μεγάλα· ἀλλὰ καὶ δὲν ἀποκλείεται τὸ μέλλον, ἂν τοῦτο μετ' ἐπιμονῆς ἐπιδιωχθῇ ἀπὸ καλὰς παρὰγοντας. Τότε τὸ ἀδύνατον παρελθὼν θὰ ἐπαρῇ, εἴσεται πλέον, ὑπὸ τὴν πικρὴν τῆς λήθης σφύρον, ὁδὸν δ' Ἀνατλή, χρυσόφουρον τοῦ Ὀλύμπου καὶ τοῦ Πιερίωνος τὰς ὑπερηφάνους κορυφάς, θὰ καταυγάσῃ τὸν κινεῖται ὁρμήν καὶ θὰ συνεχιζοῖται ἀπροσκόπως, ὅσοι τὸ ἐλάμπρον αὐτῆς φῶς, ἡ ἀγνή, τῶν εὐλεῶν προγόνων μας Ζωή.

Εὐαγγέλιος Δ. ΣΑΜΙΟΣ

ΣΑΝ ΧΡΟΛΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΠΕΘΑΙΝΕΙ ΤΟ ΜΙΚΡΟ

Στ' ἀντικρινὸν τὸ σπῆτι φωτισμένον ἀπὸς ὅλα τὰ παράθυρα καὶ κατὰ μακρὰς σκιὰς περνεῖ εἰς τὸν τοῖχο. Κίνησις μεγάλη ἐκεῖ μέσα φαίνεται καὶ ὁ μὲν ἡσυχία βασιλεύει... Ἀχ, ἀπὸ τὸν δρόμον δὲν ἀκούγεται. Καμνία φορὰ ἡ πόρτα τοῦ σπιτιοῦ ἀνοίγει καὶ ἕνας ἀνθρώπος βγαίνει ἐξω βιαστικῶς καὶ χάνεται μέσα σὲ σκοτάδι... Τὸ πρῶτον ἀμάρτυρας πᾶς τὸ παιδάκι τοῦ σπιτιοῦ ἀεψυχῶδες.

Χλωμὸν σὲ κρεβάτι αὐτοῦ, σὲν ἀσπρὸν μαρμαρῶδες τριαντάφυλλο, ἐγκαρπάλυε ἀπὸ ὄρας... Τὸ στήθος τοῦ ἀνεσκατάβαινε καὶ ἀπὸ τὰ μελανισμένα τὰ χεῖλα αὐτοῦ μὴ σπῆτι καὶ συναχθεὶς ἀναπνοὴ παραπονετικὰ περνοῦσε... Μία σταλάττα ζωῆς ποὺ ἔβουε ἀργὰ καὶ ἥρεμα, σὲν φῶς ἀπὸ τὰ καντελάκι.

Πεθαίνει τὸ μικρὸ ποὺ γέμισε τὴν ἀλλή ἀπὸ φωνῆς καὶ ἀπὸ χαρῆς τὸ δρόμο. Τὸ γελαστὸ, τὸ ρόδινο, τὸ δρμητικὸ μικρὸ ποὺ ἀνεστάτωνε τὸν κόσμον... Πεθαίνει καὶ μόνον κατὰμον, μὲ μισοκλεισμένα μάτια, ἀγωνιζόμενόν τὸν κρεβάτι αὐτοῦ, τὸν τριαντάφυλλον ἀπὸ γῆρας μὴ κόκκινα ἀπὸ τὸ κλάμα μάτια. Σιγασταρῶς, ἐμπαινούμενον, κρατοῦσε μαντιλίαν εἰς τὰ χεῖρα, μπαίνονεν ἢ γειτόνισσες

αὶ καθόνται στὴν ἀκρὴ. Δὲν μιλῶν. Σιγασταρῶς ὡς τὰ κεφάλια τοῦ. Ἀπ' ὅσον ἀναφύλαξ ἀκούονται. Θὰ εἴνε ἡ μεγάλη ἀδελφὴ τοῦ μικροῦ ποὺ θῶναι. Ἡ λύπη τῆς δὲν ἐκράτηθη παῖδα... ἀνέδρασε σὲ λυγρὸς καὶ σταῖς εἰς δάκρυα πικρὰ ἀναλυομένη... Διδόμινος! ἀπὸ τὴν ἀλλή καμάρη κάποιος ἐρχεται κρατῶν ἕνα κορμίστι χάσε καὶ τὸν περνεῖ βιαστικὰ ἀπὸ τὴν πόρτα, γιὰ νὰ μὴ τὸν δοῖναι. Ἀπὸ κάτω διακρίνονται κατὰ σὲν κερὰ, μὰ κανένα δὲν κινεῖται κατὰ κείθε. Ἡ μάνα, μὲ ἀταξία σὲ μαλλιά καὶ σὲ φορέματα, τοῦ πλύνει μὲ κολώνια τὸ κίτρινο, τὸ σὲν κερνέο πρόσωπο, συγὰ καὶ ἐλαφρὰ καὶ τρέποντας μὴ τὸ πονέσῃ... Κάποια τοῦ ἐκπλύνει τὰ ποδάρικα αὐτοῦ καὶ ἀλλή θῆλει νὰ τοῦ δώσῃ τὸ μαρμαρῶδες. Ἀναστασίου τὸ μικρὸ, τὰ ἀνέχεται ὅλα. Ἐγὼ, παραδίδωσι τὸ στήμα στοὺς ἀνθρώπους, ὅπως παραδίδει σὲν Χάρη τὴν ψυχὴν!... Δὲν ἔσσει τὴν γύρω γίνεται, ὅπως δὲν ἔσσει ὅτι σὲν ἴσῃ θάνατον καὶ αὐτὸ μὴς πομπῶδες συνοδείας ἀντικείμενον, ἀπὸ ἐκείνης τῆς πομπῆς. Πῶς τὸ σὲν δὲν ἀνέδρασε, ὅπως τὰς καλὸν σὲν εἶνε. Θὰ εἴνε ἐκπλυνόμενον, ὅπως τὰς πικρὰ αὐτοῦ ἐλπίδες, ἐκπλυνόμενον σ' ἕνα κρεβάτι αὐτοῦ ὅπου καὶ στολισμένον μὲ κορδέλλες καὶ λουλούδια... Παππάδες καὶ κόσμος θὰ τ' ἀκούσῃ. Κι ἄλλα τὰραπαῖδια θὰ ρωτοῦν, ὅπως καὶ αὐτὸ ρωτοῦσε τότε... — Πῶς τὸ πηγαινέσαι αὐτὸ, μαμά, τόσο ὡμορφα ποὺ εἴνε στολισμένο; Μὴν εἴνε βασιλόπουλο; μαμά; Πῶς τὸ πηγαινέσαι; — Σὲ τὸ παλάτι τὸν... Τὸ γατάκι, ἀντίθετον αὐτὸ αὐτὸ σ' ὅσα συμβαίνουν γύρω του, παίζει μὲ μὴ ἀγνῆτα τοῦ γίλιου τὸ κλωτσῶν καὶ τὸ γατάκι φεύγει ἐκπληκτῶς, γιὰ τὴν νὰ συμβαίνει καὶ τὸ χτύπησαν! Τὸ ποῦλὶ ἀπ' ἔξω τραγουδεῖ καὶ ἡ περὶ κλάδας σὲν δὲν χαρούμενος ἀπὸ τὸν παρὰθυρον καὶ λιγερὰ νὰ δοῖναι τὸ μικρὸ ποὺ καὶ πρὶν τῆς καλημέρας. Τρομοκινεῖται τὰ βλαστάρια τοῦ, σὲν νὰ τὸ χιρτάνε: — «Ἐλα, μικρὲ τεμπέλη, ἀκούει δὲν ἐξῆναι». — «Ἐλα καὶ σοὺ φέρω νὰ λουλούδια, ποὺ ἀπὸς ἀνοίξουν, καὶ νὰς μωρὸν, ποὺ ἔσσει ἀπὸ τοῦς ὀφθαλμοῦς, καὶ νὰς χρώματα νὰ παίζῃς!... Τὸ μικρὸ δὲν τῆς ἀκούει ὅμως! Ὀχρὸ, λευκὸ, σὲν κίτρινο, σὲν ἀργὰ καὶ ἥρεμα σὲν καντελάκι... ἔχει στήλησιν αὐτὸν τὰ ματάκια του, σὲν νὰ κινεῖται ἄλλους κόσμους, ποὺ ἄλλα παιχνίδια καὶ λουλούδια καὶ ποῦλὰ τὸ περιμένουν!... — Καὶ τὸ γατάκι, τὸ ποῦλὶ, καὶ ἡ περὶ κλάδας ὅλο σὲν νὰ τὸ γνῶσιν. Δὲν ἐννοοῦν καὶ αὐτὰ, σὲν τὸ μικρὸ, τὸν θάνατον. Αὐτὰ μόνον τῆς ζωῆς ἐννοοῦν καὶ τῆς ζωῆς ἀπολαύσαντες. Καὶ εἴνε τόσο προτιμώτερον!... Καλλίτερα νὰ γίνῃ σὲν μικρὸ παιδάκι τῆς ζωῆς, πρὶν τὴν ἀσθένειαν καὶ τὴν καλογνωρίσῃ, παρὰ σὲν γέρος ποὺ τὴν παραχόρτασε καὶ ἀπὸ αὐτὴν ἀρραβανισμένη!... Καλλίτερα νὰ φεύγῃ σὲν ἄνθος, καὶ δρόσος καὶ ἀνεμὸς ποὺ λείει καὶ τὸ ἐκκλησιαστικὸν τροπικόν, παρὰ σὲν βογγητὸ καὶ ἄρθρος... ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΑ ΚΩΜΙΚΑ ΤΗΣ ΕΡΟΧΗΣ

Μεγάλην αἰσθητικὴν ἔκπληξιν αἱ ἀνθρωπίνους του κ. Δραγούμη εἰς τὸν Πρωτοεὶς «Χάρως».

Καὶ ἡκούσθη: —

— Ἰκεῖ ἀμὰ γὰρ νὰ τὰ εἴπω αὐτὰ ὁ κ. Δραγούμη;

— Ἰὰ νὰ δεῖξῃ δὲν θὰ ἔχῃ πάντα τὸν... Χαβὰ του!

— Πῶς σοὺ ἀφῆν ἡ συνέντευξις τοῦ κ. Στεφανοῦ;

— Σὲν ἀπὸ τὴν Στεφανοῦ Πολὶ ἔρχομαι καὶ οὕτως κορυφὴ πινέλλου!...

— Μεταξὺ δύο θρηνητῶν;

— Ἐλὼς τὰ πρὶ ἐκκλιθεῖσας τοῦ κ. Δραγούμη εἰς τὸν «Χάρως», πῶς σοὺ φανήκα;

— Ζυγυρὶ!

— Δημιῶν Χα(λ)βὰς!...

— Ἐγγὼσθη δὲ μετὰ τῶν ἄλλων καλλόνων ποὺ ἦσαν ὁ κ. Νέφης εἰς τὴν Θεσσαλονικὴν ἡτο καί... ἔως «Ἡγούμενος καμνίσι ἐκεῖ Μορῆς».

— Ὁ κ. Νέφης θὰ ἦναι, θὰ ἔχῃ τὸν ποδάρικον φανέταν!

Καὶ ἡκούσθη: —

— Πῶς Μόδοι νὰ ἐνέπνευσεν τὸν κ. Νέφην, γιὰ

νὰ ψάλλῃ ὡς καλλονὴν καὶ τὸν «Ἡγούμενον» Ἀμβρόσιον; — Ἡ καλογερική... ἄμβροσία!

Ἐγγὼσθη δὲ ὁ κ. Θεοτόκης ἔλεον δὲ οἱ «Ἐλπίδες», τὰν θέλων νὰ πρὸςδοῦσιν, πρὶν νὰ ἐκπληθύνῃ τὴν Μεγάρην Ἰδέαν.

Ὁ κ. Θεοτόκης, παραδειγματισόμενος ἀπὸ τὸν ταυτὸν του, λέει μὴ μεγάλη ἀλήθεια.

Ὁ κ. Θεοτόκης οὐδὲ ποτε ἔχε καμνίαν Μεγάρην Ἰδέαν, καὶ ὅμως ἔγινε Ἡγούμενος!...

Ὁ Βασιλεὺς, κατὰ τὸν ἀπὸ τὰς Κυκλάδας ταξιδιῶν του, ἠρώσθη ἂν ἔγιναν καὶ ἐκεῖ συνδυασμοὶ ἀχρωματιστοὶ, ἐν τῶν τοῦ ἀρεσαστέως.

Ὁ κ. Νέφης οὐκ ἔσσει τὸν πληρωσόμενον ἡν ἔνα, ἐγινε ἔνα τὸν κ. Δοκτοῦλου, ὁ δὲ ποῦ; φρενὴ εἰς αὐτὸν χρωματισμένους... ΜΑΤ2—ΜΑΤ2

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

Η ΜΟΔΑ ΚΑΙ ΑΙ ΛΑΛ-ΚΑΙ ΤΑΞΕΙΣ

Ὅταν ἀνεπαρῇ ἡ μόδα τὸν τεραστίων γυναικείων πλυν, ὅλοι αὐτοὶ τοῦ κόσμου ἐσπῶσαν νὰ ἐπιδραστῶν μὲ τὸ αὐτὸ καπέλα. Μία ἐν τοῦτοις μοδίταις τῆς Κοπενχάγης ἡμελῆσε νὰ προμηθεύσῃ μοδίταις ἐκ Πρωσίων καὶ μετὰ λίπης ἀνταγινῇ δὲ αἱ συναγωνιστρίαι τῆς ἐκείνων χρυσῆς δουλειᾶς, καθοτὶ αἱ ἀνδρῆς ἡγούσαν μετ' ἀνδυνισμῶν τὰ ὑπερκαταναλωτικὰ καπέλα. Μετ' ὀλίγην ὁμοσκέψιν, ὅσοι τὴν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς ἀνδρῆς μοδίταις, ὅπως καταρτίσῃ τὴν μόδαν τῶν μεγαλοσχημῶν πλυν καὶ ἐξοδεύσῃ τοὺς μικροὺς, τοὺς σπειροὺς εἶχε.

Ἐστειλε καὶ ἡγόρασε ἀπὸ τὰς ἄλλας μοδίταις μίαν δωδεκάδα ἐκ τῶν ἐν λόγῳ καπέλων, ἐκλέξαν ἰσχυροὺς πωλητρίδας φανῶν καὶ λαχανικῶν, τῶν ἐφόρει τὰ καπέλα καὶ τῶν εἶπε νὰ γυρίσῃ τὴν πόλιν πωλοῦσαι τὰ λαχανικὰ τῶν. Ἡ ἐδῆς αὕτη ἐπὶ τῶν ἡμερῶν εἶχε πᾶσα τὰ ἀποτέλεσμά της. Αἱ μεγάλα κυρία ἐπέταξαν ἀμέσως τὰ ὑπερκαταναλωτικὰ καπέλα καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν εἶχε πᾶσα τὰ ἀποτέλεσμά της. Αἱ μεγάλα κυρία ἐπέταξαν ἀμέσως τὰ ὑπερκαταναλωτικὰ καπέλα καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν εἶχε πᾶσα τὰ ἀποτέλεσμά της. Αἱ μεγάλα κυρία ἐπέταξαν ἀμέσως τὰ ὑπερκαταναλωτικὰ καπέλα καὶ ἐπὶ τῶν ἡμερῶν εἶχε πᾶσα τὰ ἀποτέλεσμά της.

Ἡ δὲ ἀνδρῆς μοδίταις δὲν ἔκαμε ἄλλο, παρὰ νὰ ἐκμεταλλεῖται τὸ αἶτιον, τὸ ὅποσον κἀμινε ν' ἀλλάξουν καὶ στυγνὴν ἡ μόδα. Τῇ δὲν ἡ μόδα ἀλλάξουν, διότι αἱ μὲν πτωχὰ γυναικῆς ἀπομνησθῇ τὰς πλούσιαις, αἱ δὲ πλούσιαι δὲν θέλουν νὰ ἐνδοῦνται ὅπως αἱ πτωχὰ. Ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης δὲ ταυτῆς μετακινήσεως μόνον οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς μόδας ἀνιέονται, διότι σήμερον τὰ τρία τέταρτα τοῦ βαλάντιου ἑκάστου ἀτόμου ἀπορροφᾷ ἡ πολυτέλεια τῶν ἀμειβῶν.

Καὶ διὰ τὴν τὰς πολυτελειῶν κυρία τὸ κακὸν εἶνε ὑποφωρῶν, ἂν καὶ πολλὰς ἡ πολυτέλεια κατεστρεφῇ πλυνιστικὰς οἰκονομίας. Ὅσον ἂν ἀφῇ ὁμοσκέψιν τὰς λαϊκὰς τάξεις, ἡ πολυτέλεια δὲ αὐτὰς εἴνε φορὰ μάλιστα ἐνεκα τῆς μαγιάς, ἥτις ἔχει καταλάβῃ καὶ τὴν τελευταίαν ἐργασίαν δὲ ἀπομνησθῇ τὴν μεγάλην κυρία. Μετὰ πικρὰς δυνατῆς νὰ ποταρτήσῃ δὲ πολλὰ νεανίαις, αἱ ὅσαι κατοικοῦν κριτικτικῶς εἰς ἀκούρι καὶ τῶν ὁποίων ὁ πατὴρ μετὰ βίας κερδίζει τεμάχιον ἀρτοῦ, κἀμινεν τὰ ἀδύνατα δυνατὰ, ἵνα, ἐάν ἐξέσχωσιν τῆς οἰκίας, φορῶν ἐνδυμα καὶ καπέλου τῆς τελευταίας μόδας. Ἡ κορυφὴ δὲ αὕτη ἡμῶν εἶνε μία τῶν αἰτίων τῆς κακοδαμονίας τῶν ἐν ταῖς μεγαλοπύλαις λαϊκῶν καὶ ἐργατικῶν τάξεων καὶ τῆς ἐγκληματικότητος, ἥτις ἐν αὐταῖς ἐξελίσσεται. Πῶς κακὰ καὶ ὁποῖον δυστυχία θὰ εἴλεπαν ἐκ τοῦ σαθροῦ κοινωνικοῦ πολιτισμοῦ μας, ἐάν ὁ καθέας ἤρκατο, κατὰ τὴν παροίμιαν, ἐκατὰ τὸ κρεβάτι του νὰ ἐκπλύνῃ καὶ τὸ ποδάρικόν του!

ΙΑΚ. ΒΑΡΟΤΗΣ

Ζηλοτυπία.

— Μὰ, κυρία μου, διατὶ κατεστρεφῇ τὸν τόσον ὁμοῖον φωτογράφον σὰς;

— Ὁ ἄνθρωπος μου ἔμαθε νὰ βράδν νὰ τραγοῦν ἢ τὴν ἵσαν πῆμιν καὶ χῆς τὸν σενέφιμα ἐπ' ἀντιφωρῶν, δὲν ἐγίνετο τὸν φωτογράφον.

— Εἰς τὸ περιβόλιν οὐς δὲν ἔχετε σκιαγράφον τὰ πῶμα;

— Ὅχι, δὲν εἶναι ἀνάγκη. Εἴμαι ἡ ἴδια ὁδὸν τὴν ἡμέραν ἐκεῖ.

— Ἐκ τῆς οὐλοῆς Αἰθερίας Ἑλληνοπούλας!

ΘΕΑΤΡΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

«ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ» - «Η ΚΑΡΑΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΡΕΖΤΑ» - «Η ΝΥΦΙΤΣΑ» - «Ο ΑΒΕΡΟΦΕΙΟΣ»

Ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἀνηγγέλλετο διὰ τῶν ἐφημερίδων, διὰ ἀνομήσις λόγιος: ἐκ Σμύρνης, εἶχε στείλῃ εἰς τὸν κ. Πολύβιον Δημητράκοπουλον τὸ χειρόγραφον ἐνός, ἐπικαίρου τοῦ δράματος, **ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ**, καὶ διὰ τὸ κ. Δημητράκοπουλος τὸ εἶχε παραδῶναι πρὸς παραστάσιν εἰς τὸ **Ἀθήναιον**. Ἀλλ' ἀπορόπως, τὰς παραμονάς τῆς πρώτης, ἐγγὼσθη δὲ τὸ δράμα ἦτο ἔργον αὐτοῦ τοῦ κ. Δημητράκοπουλου, διὰ ἀναπαρίστασιν ἐκ πιστῶν ὑψηλοτέρων αὐτοπῶν τὰ τελευταῖα ἐν Σμύρνη συμβάντα, τὰ συμβαίνοντα φεβ' ἀκόμη, καὶ διὰ τὸ διωκτικῶς τοῦ ἐκεῖ Ἑλληνικοῦ Προξενείου, ἐκ τῶν ἡρώων τοῦ δράματος, θὰ παρεμφερέτο αὐτοπροσωπῶς, μετὰ τῶν θεατῶν.

Αἱ εἰδήσεις αὗται ἦσαν φύσεως τοιαύτης, ὥστε νὰ μὴ ἀπαρῶσιν ἐξ ἀρχῆς πᾶσαν ὄρεσιν νὰ μεταβῶμεν ἐκεῖνον τὸ βράδι εἰς τὸ **Ἀθήναιον**. Ἡ παρὶδοκοπία εἰς τὸ θέατρον μὰ; ἀποθεῖ γενικῶς καὶ ὅταν ἀκόμη μὰ; ἐλπίς τὸ καθήκον. Μὰς ἐφάνη δὲ διὰ τὸν νεὸν κατασκευασμὸν τοῦ κ. Δημητράκοπουλου, ἀπὸ τὴν τελευταίαν ὄραν τῶν ἐφημερίδων, ὑπερβῆκεν πᾶν ἐπιτρεπόμενον ὄριον... Δι' αὐτὸ δὲν εἶδαμεν τὸ **ΜΠΟΥΚΟΤΑΖ**. Ἡκούσαμεν ὅμως, διὰ τὸ συγγραφεὺς μὲ πολλὴν δεξιότητα κατὰφωσεν ν' ἀναπαρίστασιν θεατρικὰς τὰ γεγονότα, τὰ μαρτυροῦντα τῶν καλῶν Σμυρναίων τὴν φιλοπατρίαν καὶ τὴν γενναίότητα, διὰ εἶνε ἀρετὰ ὅρατος; ὁ μῦθος, πλεγμένους περὶ τὴν ἰστορικὴν κορὴν ἐνός καφετιῶν, ἡ ὅποια φρονεῖ εἰς τὸ τέλος, τὸν τοῦρκον διώκοντες; καὶ διὰ τὸ ἔργον ἦρθε ν' ἐκχειροκροτῇ ἐνθουσιαστικῶς.

Τὸ δὲ ἀκροατήριον, καὶ εἰς τὰς ἐκείνας, μέχρι τοῦδε παραστάσεως, ἦτο πολυπληθές. Ὁ κόσμος, βλέπων, ἔχει ἀκριβῶς τὰς ἐναντίας ἰδέας ἐκείνων, αἱ ὅποιαι μὰ; ἀπεμύκριναν ἀπὸ τὸ **Ἀθήναιον**.

Ὅσον πλέον ἐπικαίρου, ὅσον πλέον νεῶν εἶνε τὸ ἱστορικὸν «ἐθνικὸν» δράμα, τόσον περισσότερον τὸν ἐνδιαφέρει καὶ τὸν συγκινεῖ. Τοῦτο δὲ μὰ; ἔκαμε νὰ σκερθῶμεν, ἀργότερα, διὰ τὰς ἑνας συγγραφεῖς, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ ἐκμεταλλεῖται τοῦ λαοῦν αὐτοῦ ἐνδιαφέρον; Ἡμῶς, τὸ παρὰ-θὼν εἶχε ὅρα, καὶ μὴ πῶς; ὁλόκληρον δὲν εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ, ἀπὸ τῶν προϋποκειμένων χρόνων μέχρι τῆς χῆς; Τὸ ζήτημα εἶνε νὰ ἐξυμῇ ὁ συγγραφεὺς ἐκεῖνον ποὺ κἀμινε, διὰ τὴν τέρχιν του. Ἀλλ' εἶτε τὸν Κόδρον παρουσῆς, εἶτε τὸν Λεοντίνον, εἶτε τὸν Δάκον, εἶτε τὸν Ὀσίαν, εἶτε τὸν χεῖσαν ἐθνομάρτυρα τῆς Σμύρνης ἢ τὸν γενναῖον Δημητρίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Προξενείου, αὐτὰ πρέπει νὰ μὰ; εἶνε ἀδιαφόρα. Δὲν ἐκμῆμεν λοιπὸν καλὰ ποὺ δὲν ἐπὶ γιναν εἰς τὸ **Ἀθήναιον** ἐκεῖνον τὸ βράδι, καὶ ἴσως πρέπει νὰ ζητήσωμεν συγγνώμην ἀπὸ τοὺς ἀνγνωστὰς τῆς «Ἑλλάδος»...

Εἰς τὸ **Βαριετέ** ἐπαύθη ἡ **Καρδιά καὶ τὰ ῥέστα**, μία φάσμα τῶν Γάλλων Μοννὲ καὶ Μοννιάν, ἀκατάλληλον διὰ δεσποινίδας. Τὸ νεαρὸν ζεῖν; Μαρτορὲν εἶνε οἰκονομικῶς κατεστραμμένον ἀλλ' ὑπάρχει κάποια κληρονομία, τὴν ὅποιαν θὰ ἐλάμβανεν ὁ Ἀνδρέας Μαρτορὲν ἐάν ἦτο ἄγαμος. Ἀποφασίζει λοιπὸν νὰ διαφύγῃ προσωπῶς τὴν ἀγάσιν τὸν Λίαν, διὰ νὰ τὴν ξαναπάρῃ σὲν θά γίνῃ πλούσιος. Ἀλλὰ, διὰ νὰ δημιουργηθῇ λόγος διαφύγῃ, πρέπει νὰ συλληφθῇ ὁ σύζυγος, ἐπ' αὐτοφωρῶν ἰσχυρίσας, καὶ ἐδῶ πλέκεται ὅλη ἡ φάσμα, εἰς τὴν ὅποιαν λαμβάνουν ἐνεργὸν μέρος μὴ ὅρατα Νικέτα τὸν ἐλαφροκόσμον ποὺ κἀμινε ἐξω φρενὼν τὴν Λίαν μὲ τὴν ἰδέαν διὰ τὸ Ἀνδρέας τῆς τὴν ἡπείσεν ἀληθινὰ, καὶ ἕνας παράξενος δικαστὴς, φανερῶν πολλὴν τὴν τελευταίαν πράξιν.

Τὸ ἔργον, ἀνεπαρῆτως μερικῶν χονδρῶν ὑπαγνῶν, οἱ ὅποιοι ἡμποροῦσι καὶ νὰ λείψουν, δὲν εἶνε ἀπὸ τὰ τελευταῖα τοῦ εἶδους τοῦ. Τὸ ζῶμεν ὅμως; πολλοὶ οἱ ἡθοποιοὶ τοῦ **Βαριετέ**, προπάντων ἡ κ. Κυβέλη ὡς Λίνα ἡλδοῦσιν, ὁ κ. Παλιούρας ὡς Μαρτορὲν πολιταῖς, ἡ κ. Γαβριηλίδου ὡς μὴ Νικέτα, Ἀμερικανὴ ἰδιοκροῦσθ, καὶ ὁ κ. Μαρίκος ὡς παράξενος δικαστὴς. Ὁ τελευταῖος οὗτος, κατ' ἐξοχὴν διατρέπων εἰς τοιοῦτον ρόλον, εὔρε δὲ τὸν παράξενον δικαστὴν ἕνα νέον σ' ἱ, μικρὸν χασιμώρημα μ' ἕνα ἐφεσητὸν περιεργασίαν, ποὺ ἐκφορῶσιν ἄφροντα γέλοια. Ἡτο δὲ ἀμήχανος; εἰς μίαν σκηνῇ ποὺ διακρίπεται ἀπὸ τοῦτον ὡς φλῶρον τάχα ἕνα δυστυχεῖ μάρτυρα, ὁ ὅποιος δὲν προφθάνει νὰ εἰπῇ οὐτὴ μίαν φράσιν: —

Ὁ δικαστὴς: — Τί ξέρετε νὰ μὰ; πῆτε οὐκ;

Ὁ μάρτυς: — Ἐγὼ, κύριε πρόεδρε...

Ὁ δικαστὴς: — Δὲν εἶμαι πρόεδρος; εἶμαι δικαστὴς...

Ὁ μάρτυς: — Ἐγὼ, κύριε δικαστῆ...

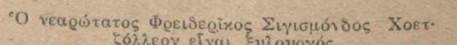
Ὁ δικαστὴς: — Ἐγὼ! ἐγὼ!... πολὺ καλὰ!

Ὁ μάρτυς: — Μὰ ἦθελα νὰ πῶ... ἐμεῖς...

Ὁ δικαστὴς: — Ἐμεῖς! ἐμεῖς!... οὐφ! τὰ...

Ὁ μάρτυς: — Μὰ ἐσεῖς!

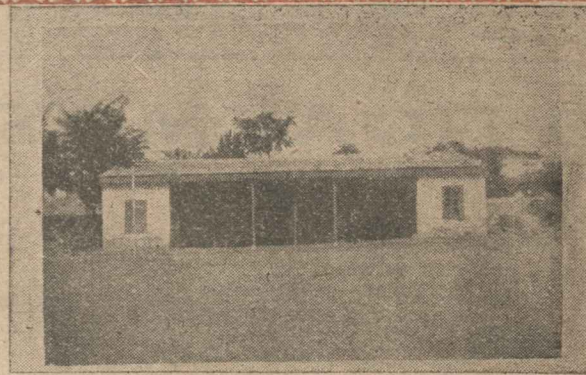
το λεγόν εἶναι ξυλογός.

γύμνηον.

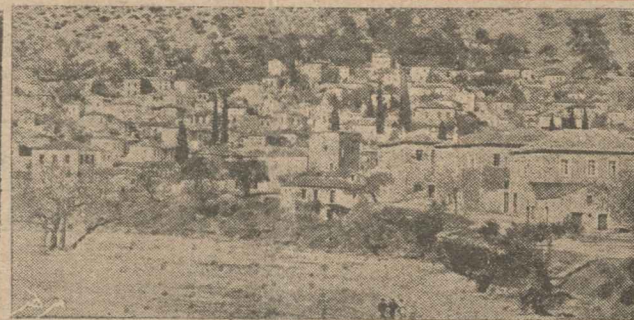
ΤΡΙΠΟΛΙΣ.—Ἡ ταραντέλλα. (Ἀπ. ὁ κ. Σ. Λούζος).

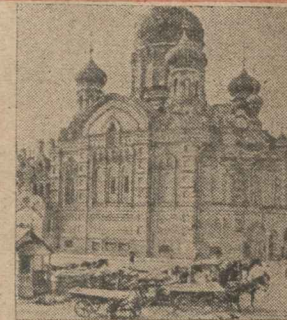
ΒΟΛΟΣ.—Τὸ Γενναστήριον. (Ἀπ. ὁ κ. Ἀρ. Μπουρδής, ἐκ Βόλου).

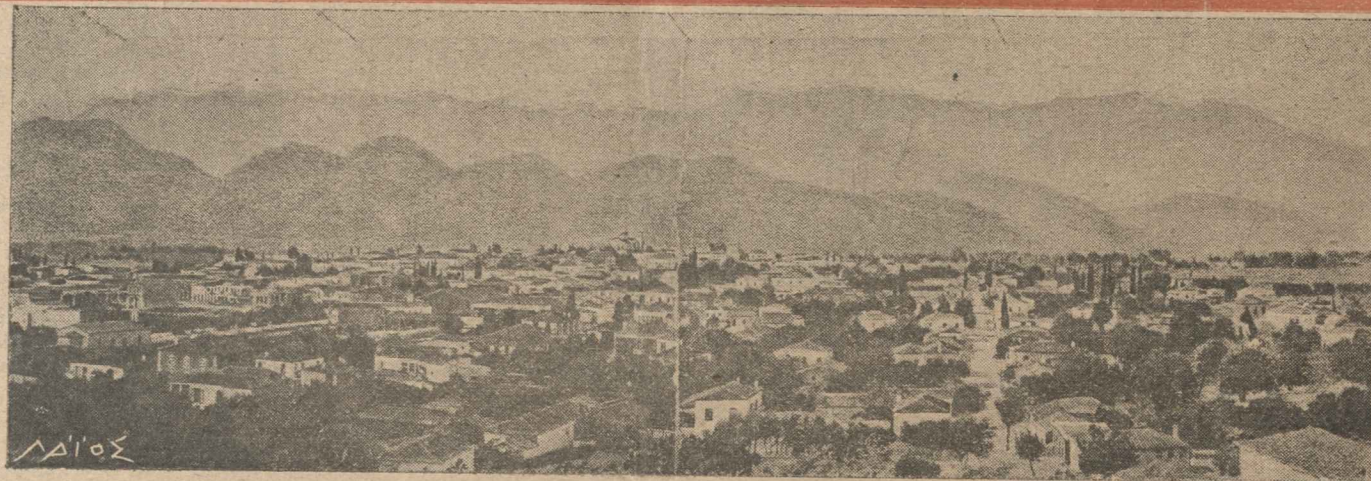
ΠΟΡΤΑΡΙΑ.—Ἡ πηγὴ «Μάνα». (Φωτ. κ. Χ. Κούρτελη. Ἀπ. ὁ κ. Ν. Στρατηγόπουλος, ἐκ Πορταριάς).

ΛΕΩΝΙΔΕΙΟΝ.—Τὸ ἀνατολικόσημειον μέρους τῆς πόλεως. (Φωτ. κ. Τάκ. Ν. Κουρέση, ἐκ Λεωνιδίου).

ΠΕΤΡΟΥΠΟΛΙΣ.—Ναὸς Κυβερνείου οἰκιστοῦ. (Ἀποστ. ὁ κ. Α. Π. Κανάκης, ἐκ Παλαιολογίου).

ΣΠΑΡΤΗ.—Ἀπομὲν τῆς πόλεως.

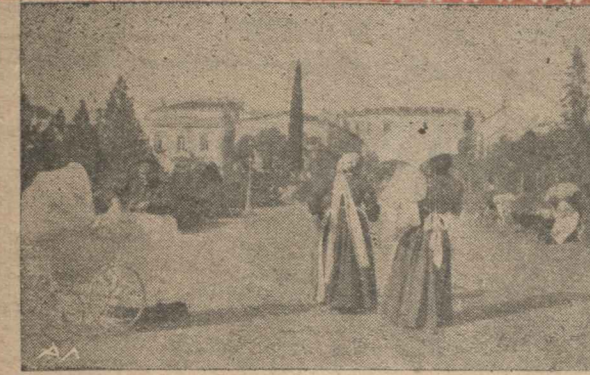
(Ἀπ. ὁ κ. Δ. Φιλήντρος, ἐξ Ἀθηνῶν).

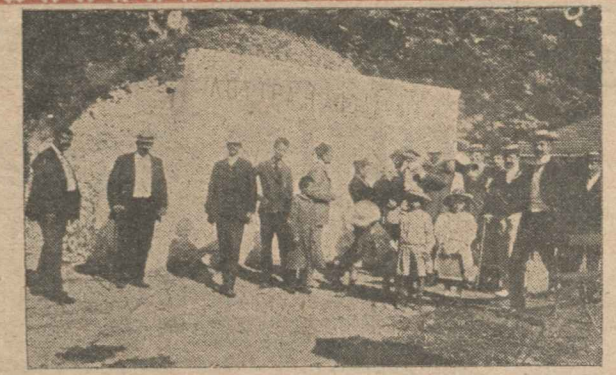
ΑΝΔΡΙΤΣΑΙΝΑ.—Μέλη τοῦ Κυνηγετικοῦ Συλλόγου. (Ἀπ. ὁ κ. Β. Βροδοῦ, Ἀργεῖρα).

ΛΕΥΚΩΣΙΑ (Κύκλου).—Μία πενταμῆ ὁδός. (Ἀπ. ὁ κ. Χ. Στυλιανίδης, ἐκ Κατάρης-Σουδῶν).

ΑΘΗΝΑΙ.—Τὸ Ζάππειον.

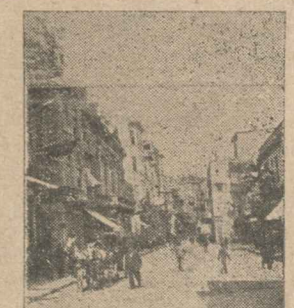
ΚΑΒΑΛΑ.—Τὰ ἱαματικὰ λουτρά «Ἀπολλώνια». (Ἀπ. ὁ κ. Σ. Μεγδανόπουλος καὶ Ι. Παπαβασιλείου, ἐκ Θεσσαλονίκης).

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΙΣ.—Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς τῆς Σερβίας, ἐξερχόμενος τῶν Πατριαρχείων. (Ἀπ. ὁ κ. Μ. Μιχαηλίδης).

ΣΕΡΒΙΑ (Μακεδονίας).—Ἑλληνες ἐκδρομαί. (Ἀπ. ὁ κ. Κ. Τσιμοναΐδης, ἐκ Θεσσαλονίκης).

ΚΩΝΙΝΟΠΟΛΙΣ.—Ἡ μεγάλη ὁδὸς τοῦ Πέραν. (Ἀπ. ὁ κ. Π. Σ. Χαντζής, ἐκ Κωνσταντινουπόλεως).

ΚΑΙΤΡΟΝ.—Τὸ Μουσικόν.

(Ἀπ. ὁ κ. Ε. Χ. Παπαζογλός, ἐκ Πειραιῶς).

ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΟΝ (Μακεδονίας).—Ἑγχώριοι ἐνδυμασίαι. (Ἀπ. ὁ κ. Χ. Π. Βλυνάκης, ἐκ Μοναστηρίου).

ΛΕΒΑΣΕΙΑ.—Οὗ Συλλόγου τῶν Δημοδιδασκάλων τῆς Ἀ' Δημοτ. Σχολῆς τῶν Ἀρσένων. (Ἀπ. ὁ κ. Α. Ε. Κανάκης, ἐκ Παλαιολογίου).

Η ΛΙΜΝΗ ΤΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

20

ΤΑ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ. —Επὶ τῆς ἐκείνης τοῦ Ἀλῆ Πασᾶ ἔτι εἰς τὰ Ἰωάννινα μία περικαλλὴς ἀρχοντοπούλειος, ἡ Φροσύνη, ἦτορ ἀνὰ τὴν ἐκείνην ἡμέραν ἐν Ἰταλίᾳ, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ὡς τὰς ἐξουσίας, διότι οὗτος ἠθέλησε τὴν οὐρανοῦν ἀπὸ τῶν τοῦ οὐρανοῦ τῶν, ἡ Φροσύνη ἠγάπησε τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλῆ, Μουχτάρ. Ἀλλ' ὁ Ἀλῆς τὴν εἶδε εἰς μίαν πανήγυριν καὶ τὴν ἐπέθηκε διὰ τὴν κατωφύβου δὲ τὴν ἀποκρίσιν, ἀπεσταλὴν τὸν Μουχτάρ ἐπὶ κατὰ τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν ἡμῶν ἐκανάστασιν. Δὲν παρήλθον πολλὰ ἡμέραι ἀπὸ τοῦ χωρισμοῦ τὸν δύο ἐραστῶν καὶ ὁ τῶναρος ἐπιστρέφεται ἰσὺν νύκτα τὴν Φροσύνην εἰς τὸν οἶκόν της.

(Ἡ συνέχεια)

Ὁ Ἀλῆς τῆς εἶπε, μὲ τὸν εὐγενέστερον τρόπον, ὅτι εἶνε ἀξίος παντὸς παραπάνου ἐκ μέρους της διὰ τὴν ἀνυσίαν, τὴν ὅποιαν τῆς ἐπαρξέται, ἀλλὰ προσέθηκεν ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὑπεύθυνος διὰ τὰς παρατρίτους ταύτας καὶ παρακλίτους πράξεις του.

— Ποῦς φταίει λοιπὸν; ἠρώτησεν ἡ Φροσύνη, μὴ καταρθίζοντα νὰ καταπνίξῃ τὴν ἀγανάκτησίν της.

— Σὲ ἀγαπῶ, ὦραία μου μικρὴ, τῆς ἀπάντησεν ὁ Ἀλῆς. — Ποῦς φταίει γι' αὐτὸ; Πᾶς μου καὶ σὺ... Σ' ἐρωτῶ... ποῦς φταίει;

Ἡ Φροσύνη δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ ὑπομῇ τὴν ὀχληρὰν ἐκείνην συνομιλίαν, ἡ ὅποια τῆς ἀνεστάντως τὰ νεύρα.

Ἦρξεαι λοιπὸν νὰ τοῦ λέγῃς ὅτι δὲν ἠμπορεῖ ποτὲ αὐτὴ νὰ ἀναπνέῃ ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ τὴν καταδιώκει τόσο πολὺ, ἕνα ἄνθρωπον, ποῦ τὴν ἀγαπᾷ διὰ τῆς βίας, ἕνα ἄνθρωπον ποῦ τῆς ἐπαρξέται τὰς δυστυχίματα, ἕνα ἄνθρωπον, ἐπὶ τέλους, ὁ ὅποιος ὑπῆρξεν ἀφορμὴ ἄλλοτε μὲν νὰ ὑπανδρευθῇ παρὰ τὴν ἑλπίσιν της καὶ τὴν κλίσιν της, τὴν δὲ νὰ στερεθῇ τὸν μόνον ἄνδρα, τὸν ὅποιον ἠγάπησε μὲ ὅλην τὴν ἑρμηνίαν τῆς καρδίας της, καὶ τὸν ὅποιον, ὅσον καὶ ἂν τὴν βιάσων, δὲν θὰ πᾶσιν ποτὲ νὰ ἀγαπᾷ.

— Τὸ ὁμολογεῖς λοιπὸν; ἠρώτη ὁ Ἀλῆς, τινασσομένης ὡς ἂν ἐδαγκῶν ἀπὸ θυμοῦ, τὸ ὁμολογεῖς λοιπὸν, ὅτι ὁ Μουχτάρ σὲ ἀγαπᾷ καὶ δὲν καὶ σὺ τὸν ἀγαπᾷς;...

Ἡ Φροσύνη ἐνόησεν ὅτι ἐπισθεν εἰς λάθος, καὶ κρύβασα τὴν κεφαλὴν, εὖναι σιωπηλῇ.

Ὁ Ἀλῆς τὴν ἔβλεπε νὰ ἀναλαμβάνῃ τὸ θάρος του. Εἶχεν ἦδη εἰς τὰς χεῖρας του μίαν ἐνοχον, ἡ ὅποια ὁμολογεῖ τὸ ἔγκλημά της.

Τὸ ἔγκλημά της δὲ τοῦτο ἐτιμωρεῖτο, κατὰ τοὺς νόμους τῶν Ὀθωμανῶν, μὲ θάνατον.

Ἐπομένως ἠδύνατο νὰ τὴν ἐκδικήσῃ εἰς τὰ πάντα, ἀπελθὼν αὐτὴν μὲ τὴν ποινὴν τοῦ θανάτου.

Τὴν ἠρώτησε λοιπὸν ἂν ἐνόησεν πόσῃ βαρύνετα εἶχεν ἡ ὁμολογία, τὴν ὅποιαν ἔκαμε, καὶ ἂν γνῶναι ποῖαν ποινὴν ἐπιβάλλει ὁ νόμος εἰς ἕνα τοιοῦτον ἔγκλημα.

Ἡ Φροσύνη δὲν ἀπάντησε καὶ ἐφαίνετο ἀδιάφορος διὰ καὶ κακὸν ποῦ τὴν ἐπερίμενε.

Ἡ σιωπὴ αὐτῆς ἠρέθισε τὸν Ἀλῆν, ἀλλὰ ὁ ἐρεθισμὸς του γρήγορα κατεπνίγη ἀπὸ νεώτερας σκέψεις, συνεστῆς τῶν ἐπὶ τὸν ἑρθεῖς ἐπληρώσεως τὴν Φροσύνην καὶ προσεπάθησε νὰ λάθῃ τὰς χεῖρας της.

Ἐκείνη ὁπισθοχώρησεν ἀποτόμως, στρέφουσα τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ὤμους, ἀπελθὼν τὸν Ἀλῆν μὲ βλέμμα, τὸ ὅποιον ἔλεγε: «Τί ζῆτες πάλιν ἀπὸ μένα;»

Ὁ Ἀλῆς ἤρπασε μὲ λόγια τρυφερὰ νὰ τὴν κολλαέτω, ἤρπασε νὰ τῆς ἐκφράξῃ πόσον τὸ αἰσθημὰ του εἶχε μεγαλώσῃ καὶ πόσον ἀπελπίσταιν τοῦ ἔφευγεν ἡ συμπεριφορὰ της.

Τῆς ἔδωκε δὲ τὸν λόγον του ὅτι δὲν θὰ τὴν πειράξῃ εἰς τὸ παραμικρὸν καὶ ὅτι θ' ἀποκρύψῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ ἐγκλήματός της, τὴν ὅποιαν εἶχε προσφέρει πρὸ ὀλίγου.

— Καὶ ποῦς θὰ σὲ πιεστῇ, ἂν τὴν φανερώσῃς; τοῦ λέγει ἡ Φροσύνη.

— Ἀ, εἶτι λοιπὸν! Ὑποθέτει, ὅτι ἔχω τὴν ἀνάγκην νὰ μὲ πιστοφύω... Δὲν ἔβρισε λοιπὸν, ἀνόητη γυναῖκα, ὅτι ὁ Ἀλῆς κρυφῶς ὅπως θέλει καὶ κάνει ὅτι τοῦ εἴπῃ ὅτι καὶ ἂν ἔβρισε ὅτι νόμος τοῦ Κράτους μου εἶνε ὁ λόγος μου; Δὲν ἔβρισε ὅτι μὴ μίαν λέξιν στέλλω στὸν τάφον ἕνα ἄνθρωπον καὶ μὲ μίαν λέξιν τοῦ χαρίζω τὴν ζωὴν;

— Μοῦ εἶνε δια ἀδιὰφορὰ...λέγει ἡ Φροσύνη μὲ ὕψος περιφρονήσεως...

Ὁ Ἀλῆς ἔλασε πῶς τὸν ὑπομονὴν καὶ τῆς εἶπεν ὅτι εἶνε ἀδύνατον νὰ διατρίψῃ ἀπὸ τὰ χεῖρα του...Τῆς εἶπε, τῆς εἶπε πάρα πολλὰ καὶ ἐτελειώσεν ὡς ἔβρισε.

— Εἰς τὸ χαρμὴν μου σὲ περιμένει τὸ κρεββάτι σου...Εἶνε μαλακὸν τὸν τὸ δέμα σου καὶ ἀφράτο σὲ τὸ στήθος σου...Εἶνε ἐλθούσης καὶ βουτηγμένη στὰ κεντήματα...Θέλω νὰ σὲ κάμω Βασίλισσα καὶ εἰς δὲν θέλεις...Θὰ σὲ πάρω μὲ τὴν βίαν...

— Ποτὲ ἡ ἐκράυγας ἡ Φροσύνη.

— Θὰ σὲ πάρω, ἐπανέλαθεν ὁ Ἀλῆς μὲ μετῴθισιν εἰς ἐκεῖνον ποῦ ἔλεγε.

Μετ' ὀλίγα λεπτὰ τὴν ἠρώτησεν ἂν ἐπιμένῃ ἀκόμη εἰς τὴν ἀπόφασίν της.

Ἡ Φροσύνη τότε, ἀναλαμβάνουσα ὅλην τὴν σεμνότητα καὶ τὴν ὑπερηφάνειάν της, τοῦ εἶπε, προσφύρουσα τὰς λέξεις μὲ βραδύτητα, ὅτι μὴ φορὰ εἰς τὴν ζωὴν της ἔκαμε λάθος μὲ ἕνα ἄνθρωπον καὶ ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς ἦτο ὁ Μουχτάρ...Εἶνε ὅμως τιμὰ γυναῖκα καὶ δὲν ἔνοστο τὸ λάθος ἐκείνο νὰ τὸ ἐπαναλάβῃ ποτὲ πλέον εἰς τὴν ζωὴν της.

— Ὁ Ἀλῆς ἔβλεπε καὶ τὴν ἠρώτησε:

— Καὶ γιατί ἔκαμες τὸ λάθος μὲ τὸν Μουχτάρ;

— Εὖθις εἶσαι ἡ αἰτία, ἀνέκραξεν ἐκείνη μὲ κολλάζουσαν ὀργήν.

Καὶ τοῦ ἀνέτειλε τότε, ὅτι ἂν δὲν ὑπῆρχεν ὁ φόβος ν' ἀποχρῆθῃ παρ' αὐτοῦ, ὅταν ἦτο κόρη, δὲν θὰ ἐξεδικάζετο νὰ ὑπανδρευθῇ μὲ ἄνδρα, τὸν ὅποιον δὲν ἠγάπα, δὲν θὰ ἐδοκίμαζε τὴν πικρίαν νὰ ἴδῃ τὸν συζυγὸν της καὶ τὴν προδίξῃ καὶ δὲν θὰ ἐπιπτεν ἐπομένως εἰς τὰς ἀγκάλας ἐνὸς ἄραστοῦ, ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν εἶχεν ἄλλην ἐλπίδα παρὰ τὸν θάνατον.

Ὁ Ἀλῆς ἐξήγησε διὰ τελευταίαν φορὰν νὰ τὴν πείσῃ καὶ ἀποτυχῶν, τῆς εἶπε τὴν τελευταίαν ἀπειλήν του:

— Θὰ σὲ ἀρπάξω...

— Ποτὲς ἀπῆλθες ἐκείνη.

— Ὁ Ἀλῆς ἔβλεπε καὶ πάλιν.

— Προτιμῶ νὰ σκοτωθῶ, παρὰ νὰ μὲ πάρῃς.

Αὐτὴ ἦτο ἡ τελευταία λέξις τῆς Φροσύνης.

Ὁ Ἀλῆς ἔβρισε τεταραγμένος καὶ ἀποφασισμένος πλέον νὰ ἐκδικήσῃ ἂν τι πάσῃ θυσίᾳ.

Δὲν ἐπερίμενε, παρὰ τὴν καταλλήλῃν περίστασιν.

Ἀτυχῶς δὲ ἡ κακὴ Μοῖρα τὴν παρουσίας πολὺ γρήγορα.

Ὅτε μία ἐξομῆς δὲν εἶχε περάσει ἀπὸ τῆς τελευταίας συναντήσεως τοῦ Ἀλῆ μὲ τὴν Φροσύνην, ὅτε συνέβη ἕνα γεγονός πολὺ σπουδαῖον διὰ τὴν μοῖραν τῆς αἰδομένης ταύτης γυναίκας.

Εἰς τὸ σερὰ τοῦ Ἀλῆ ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ ἕνας γάμος δύο ἐπικρατῶν γυναικῶν, καὶ ὡς ἡμέρα τοῦ γάμου εἶχεν ὁριθῇ ἡ ἡμέρα προσεχῆς Κυριακῆς.

Τίσις φανὴν παράδοξον εἰς τὸν ἀναγνώστην πῶς ὁ βασιλεὺς ἐχρησιμοποίησε τὸ παλάτι του διὰ νὰ νυμφεύσωνται οἱ ἐκείνοι τοῦ καὶ μάλιστα οἱ χριστιανοί.

Ἐν τούτοις ὁ πολυμήχανος οὗτος ἄνθρωπος εἶχε τὴν συνήθειαν νὰ κολλαέτω ὅλους τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς ταχυροὺς ἡγετοὺς του, ὅσους ἐδεκίετο κατόπιν νὰ γυνώσκῃ ἀπὸ τὴν περιουσίαν των ἢ νὰ τοὺς ἀφαιρέσῃ τὴν ζωὴν διὰ τὸν ἕνα ἢ διὰ τὸν ἄλλον λόγον.

Ἐνεκα τούτου ἡ ἱστορία ἀναφέρει πολλὰ παραδείγματα γάμων, οἵτινες ἐτελέσθησαν ἐντὸς τοῦ παλατιοῦ, διότι τοῦτο ἐθεωρεῖτο μία μεγίστη ἐνδείξις ἐνοχίας πρὸς τοὺς νυμφευομένους ἢ μία μεγάλη τιμὴ πρὸς τοὺς γονεῖς των. Ἀνελάμβανε δὲ αὐτὸς ὁ Ἀλῆς τὰς δαπάνας τοῦ γάμου, αἰνέως πολλὰκις κατῆγοντων ὑπερβολῶν, ὅχι ἀπὸ ἀφαιρέσεως ὑπολογισμοῦ, ἀλλὰ διότι ἀκριβὲς ἐθεωρεῖτο ὅτι τὸ εἶδος τοῦτο τῆς περιουσίσεως πρὸς κερδοσκοπίαν.

Ἐκκερδοσκίει δὲ κατόπιν μὲ διαφόρους τρόπους, ἐκ τῶν ὅσων ὁ συνήθετος ἦτο ὅτι ἀνῆγγελλεν ὁ Ἀλῆς μετὰ ταῦτα πρὸς τὸν ὑπὸ τὸν ὀφθαλμὸν του, τὸν νυμφευθέντα ἐντὸς τοῦ παλατιοῦ, ὅτι εἶνε ὑποχρεωμένος λ. χ. νὰ προστεμίσῃ ἕνα σῆμα στρατιωτῶν, διὰ νὰ καταπνίξῃ κηποκίνημα ἀνταρσίας, καὶ ὅτι δὲν εἶχε τὰ πρὸς τοῦτο ἀπαιτούμενα χρηματικὰ μέσα, ἐξῆναι δὲ παρ' αὐτοῦ μικρὰν συνδρομήν.

Ἡ συνδρομὴ δὲ πάντοτε ἦτο κατ' ὑπερβολὴν ἀνωτέρα ἀπὸ τὰ ἔξοδα τὰ καταβληθέντα ὑπὸ τοῦ Ἀλῆ εἰς τὴν τέλει του γάμου.

Καὶ τοιοῦτοτρόπως ὁ Ἀλῆς ἐξεμεταλλεύετο

τὴν θαυμασίαν αὐτὴν «μέθοδον τοῦ γάμου», διὰ τῆς ὁποίας ἀφ' ἐνός μὲν ἐφαίνετο τιμὴν καὶ περιποιούμενος τοὺς φίλους, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἐγέμισε τὸ θησαυροφυλάκιόν του, εἰσπράττων πάντοτε δεκαπλάσιον καὶ εἰς περισσότερα τῶν δαπανημένων.

Διὰ τοῦτο πολλοὶ γάμοι ἀναφέρονται κατὰ τὰ ἐτῆ ἐκεῖνα γινόμενοι εἰς τὸ σερὰ τοῦ Ἀλῆ, κατ' ὅλους δὲ τοὺς γάμους τούτους προσκαλεῖτο ὅλη ἡ ἀρχοντολογία τῶν Ἰωαννίνων, ἡ ἐπιφανέστερα δὴλ. τὰς, ἡ ἀποτελούμενη ἡ χριστιανῶν.

Εἰς ἕνα τοιοῦτον γάμον, τελεσθέντα κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην, προσεκληθῆναι πρῶτην φορὰν καὶ ἡ Κυρὰ Φροσύνη.

Ἡ πρόσκλησις ἐγένετο διὰ πρῶτην φορὰν, διότι ἡ Φροσύνη, ὡς κόρη κατ' ἀρχὰς καὶ ὡς ὑπανδρὸς κατόπιν, οὐδέποτε εἶχε σέβην πρὸς τὴν αὐτὴν τοῦ Ἀλῆ, συνεστῆς τὸν φρονιμώτατον καὶ πασιπῶτον θεῖον της, τοῦ Μητροπολίτου Γαβριήλ.

Ἐτετα πάλιν, μετὰ τὴν ἀναχώρησιν τοῦ συζυγοῦ της εἰς Βενετίαν, δὲν ἦτο δυνατόν νὰ προσκληθῇ, ἀπὸ ἧτο μόνῃ καὶ δὲν εἶχε παρόντα τὸν συζυγὸν της.

Ἐν τούτοις ὅπως παραδόξως, ἐφθασε μνύματα εἰς τὸ σερὰ τῆς ἐκ μέρους τοῦ Ἀλῆ, νὰ παρευρεθῇ εἰς τὸν γάμον, ὅπως ἐμελλε νὰ γένῃ κατὰ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν.

Κατ' ἀρχὰς ἐσκέφθη νὰ μὴ μεταβῇ, ἀλλὰ μερικὸν ἐκ τῶν γνωρίμων της, γνωρίζοντας περισσοτέρων τὰς ἀρχὰς ἢ μάλιστα τὰς ἰδιοκτησίας τοῦ Ἀλῆ, τὴν ἐπεισαν ὅτι εἶνε ἀδύνατον ν' ἀποφύγῃ τὴν πρόσκλησιν ἐκείνην, διότι ἄλλως εἶδεν ἀφ' ἑμὲν πόλεμον πρὸς τὸν ἄγριον σατράπην.

Ἀλλοίμονον δὲ εἰς μίαν γυναῖκα ἀδύνατον, ἐξήκον καὶ ἀπορροπῶν, ὅπως ἡ Φροσύνη, ἂν ἐπιπτεν εἰς τὴν δυσμένειαν τοῦ Ἀλῆ!

Μετὰ ταῦτα ἡ Φροσύνη, ἀποφασισμένη νὰ φθάσῃ εἰς τὰ ἔσχατα, ἐβόησεν ἀκόμη νὰ μεταβῇ εἰς τὸν γάμον, καὶ δὲν θὰ μετεβάρουν ἰσως, ἀποφασίζουσα, ἂν ἀνάγκη, καὶ ν' ἀποφάνῃ ὡς παρακούσασα τὴν διαταγὴν τοῦ Ἀλῆ, ἂν μὴ τῆς ἐπῆρχετο μία σκέψις ἐντελὲς γυναικεία, δικαιοδοτούμενη ἰσως μόνον ἀπὸ τὴν δεινὴν θέσιν εἰς τὴν ὅποιαν ἐβρίσκετο ὡς γυναῖκα ἐρωτευμένη.

Τὴν ἀτίταθε σφοδρὰ ἐπιθυμία νὰ γνωρίσῃ τὰς ἀντιθέτους της, τὰς συζυγοὺς τοῦ Μουχτάρ, αἰνέως θὰ παρρησιασθῶντο ἐπὶ τῆς. Ἦθελε νὰ ἴδῃ ἂν εἶνε ὁρατότεροι ἀπὸ αὐτὴν, ἦθελε νὰ ὁμολήσῃ μαζὶ τὸν, νὰ δοκιμάσῃ τὴν ἀγάπην τὸν πρὸς τὸν Μουχτάρ καὶ νὰ ἐνοήσῃ ὅπωςδύποτε, εἰς τὸ πρῶτον των, κατὰ πόσον τὴν ἐξυμνήσωνται, ἀπὸ ἐγνωρίαν τὸν ἱδικὸν της ἔρωτα πρὸς τὸν Μουχτάρ.

Ἡ ἐπιθυμία της αὐτῆς τῆς ἀφῆρσε πάντα δισταγὰν καὶ ἀπεφάσισεν ἐπὶ τέλους νὰ μεταβῇ εἰς τὸ σερὰ τοῦ Ἀλῆ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου, γνωρίζουσα πλέον ὅτι εἶπε ἐπιτήρησιν, εἴτε ὅχι, ἢ κατατροπὴ πάντοτε τὴν ἐπερίμενε.

ΤΟ ΔΑΚΤΥΛΙΔΙ ΑΝΑΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ

Τὸ σερὰ τοῦ Ἀλῆ ἦτο ἀνάστατον κατὰ τὴν Κυριακὴν ἐκείνην.

Τὰ βήματα καὶ ὁ θόρυβος τῶν στρατιωτῶν ἀντήχουν κατὰ εἰς τὰς πλακοστρώτους αὐλὰς καὶ τοὺς διαδρόμους.

Ἐκτὸς εἰς δύο αἰθούσας εἶχε χυθῇ ὅλη ἡ ἀρχοντικὴ τῶν Ἰωαννίνων.

Καὶ εἰς μὴν τὴν μίαν αἰθούσαν ἐλαμναι οἱ χριστιανοὶ στρατηγοί, οἱ καπετανοὶ, οἱ Ἀλβανοὶ καὶ οἱ Ἑλληνες ὀπλαρχηγοί, οἱ αὐλικοί τοῦ Ἀλῆ, οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ ἐκείνοι ἐπικρατῶν καὶ πλουσίων κατόικων Ἰωαννίνων. Ἡ δ' ἄλλη αἰθούσα ἐπλημύρηνεν ἀπὸ τὰς γυναῖκας των, αἰνέως ἐπὶ τῆς φέρας φέρας μὲ μακρὰς, χρυσῆς καὶ κοσμητῆς φρονιτῆς, περιδρόμια μελοδῶνα, κεντημένα μὲ χρυσῇ καὶ φορέματα ἐκ πολυτίμου ἀσιατικῆς μετάξι, πρᾶσινα καὶ κόκκινα κατὰ προτίμησιν.

Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἐποχῆς, ὁ πρῶτος ἐβρίμεν ὀλίγον ἀνοικτός, οὕτως ὥστε ἐφαίνετο ὅλον τὸ γαλακτώδες τοῦ δέματός, τὸ ὅποιον εἶχε σηματοῦν πρὸ πάντων διὰ τὰς Ὀθωμανίδας, ἐπειδὴ εἶχεν καλὴν τὸ πρόσωπον καὶ ἡ γυναικὶς ὁ θεατὴς νὰ μαντεύσῃ ἐκ τοῦ φαινομένου δέματός τὴν κρυπτομένην καλλονήν.

(Ἡ συνέχεια εἰς τὸ φύλλον τῆς Πέμπτης)

ΑΠΟ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ ΚΑΙ Ο ΓΑΛΛΟΣ ΜΑΓΙΕΙΟΣ

Ἡ νέα βασίλισσα τῆς Ἀγγλίας Μαρία εἶνε τόσον πολὺ Ἑγγλέζα, ἔλεγε τὰ Ἀμερικανικά φύλλα μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἐδουάρδου, ὥστε ὅχι μόνον ἀντὶ τὴν ἀνδορίαν δὲν θὰ ἐπάρχη πλέων, ἀλλ' οὐτε τὴν ἄλλοτεν κοίτην δὲ ἀνεγθῇ. Προτίθετε μάλιστα εἰς ὁ μύησις τῶν ἀνακτόρων ὁ περιφρονημένος θά τεθῇ ὑπὸ σύνταξιν.

Ἀς κοιμῆται ὁ κόσμος ἡσυχᾷ. Οὐτε ἡ ἀντὶ κοινὴν θὰ διαταρῇ, ὅπως ἐδήλωσεν ὁ λόγος Νόρθαμpton, ἀναγέγων ἐπισήμως εἰς τὸν Φαίλιν τὴν ἀνδορίαν τοῦ Γεωργίου Ε', οὐτε ἡ Γαλλικὴ κοίτην θὰ ἐξοισθῇ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Λορδίνου.

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ὁ λαμπρὸς αὐτὸς μύησις: καὶ Μετὰ ἀπεσταλμένην ἐπείτα ἀπὸ τῶσαν ἐτῶν θαυμασίας ὑπηρεσίας, τὰς ὁποίας προσέφερον εἰς τὸν στέφανον τῶν Ἀγγλικῶν Βασιλέων, ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν του προσεκληθῇ πάλιν Γάλλος. Ἡ κοίτη τῶν ἀνακτόρων Βουίγγχαμ διευθύνεται τῶμα ὑπὸ τοῦ Σαδὲρ.

ΟΙ ΣΤΡΑΤΗΓΟΙ ΤΗΣ ΚΟΥΖΙΝΑΣ

Ὅπως, μαγείας τοῦ βιολέως τῆς Ἀγγλίας ὁμοίως δὲ φθόβῃ εἰς τὴν φήμην τοῦ προκατόχου του. Ὁ Μεντὶς ἦτο δύναμις ἔτις μισθὸν 30 χιλ. φράγκων ἐν ἑτος καὶ πολλὰς ἐκτάκτους ὥφελαις, χορὴν νὰ ἐπολογοῖσιν τὰ τυχερά. Αἱ μὲν βέλαια... Μαγείας τοῦ βασίλειος εἶνε, δὲν εἶνε παῖς, γέλοιος! Δὲν εἶχε πολλὴν δουλίαν νὰ κέρη. Συνήθως ἐκείνην μὲ τ' αὐτῆς τὴν ὥραν τοῦ τραπέζου, διότι οὐκ εἶχε πᾶντες, ἡμοίως δὲ καὶ ἀποστὰ εἰς τοὺς βοηθοὺς του βλασφημίας ἢ ἐπαίνοις, εἶδε τὰς διατάξεις του διὰ τὸ ἐπόμενον γεῖμα ἡ ἀποφάνῃ, ἐπείτα δὲ μετὰ μὲ ἕνα διάσημον Ἀμερικανὸν χοροδιδάσκαλον, τὸν κῆρον Κάνον, ἐξόρουνεν ἕνα νέον χορὸν, τὸν ὅποιον καὶ ἀνέμασεν «Ἀμερικανῶν».

Καὶ αὐτὸς ἀκόμη ὁ πρόεδρος Τάφτ ἐνδιαφέρεται πολὺ διὰ τοὺς χοροὺς. Ὁ ἀπεσταλμένος τῶν Η. Πολιτειῶν, καθήρητης τοῦ χοροῦ Ἀράγκ, ἀνέφρουν ἕν περὶ τῶν ἀνέκδοτων, τὸ ὅποιον ἐδημοσίευσαν αἱ Ἀμερικανικαὶ ἐφημερίδες. Ὁ πρόεδρος τῶν Η. Πολιτειῶν ἤρπασε πρὸς τὸν χορὸν τὸν χορὸν εἰς τὸν Λευκὸν Οἶκον, ὅς τις τὴν «Ζήνα», ἐπείτα δὲ μετὰ μὲ ἕνα διάσημον Ἀμερικανὸν χοροδιδάσκαλον, τὸν κῆρον Κάνον, ἐξόρουνεν ἕνα νέον χορὸν, τὸν ὅποιον καὶ ἀνέμασεν «Ἀμερικανῶν».

— Εἰς τὴν ἐφωτισμένην ἐστῆθηκα πάντα εὐτυχῆς. Καὶ εἰς τὴν ἐφωτισμένην. Ἐπείτα δὲ μετὰ μὲ ἕνα διάσημον Ἀμερικανὸν χοροδιδάσκαλον, τὸν κῆρον Κάνον, ἐξόρουνεν ἕνα νέον χορὸν, τὸν ὅποιον καὶ ἀνέμασεν «Ἀμερικανῶν».

(Ἡ ἐκ τῆς συντάξεως τοῦ κ. Ἐδῶν. Κρ. Πατάζογλου, ἐκ Πειραιῶς).

ΜΙΑ ΕΞΟΧΟΣ ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ

Εἰς τὸ ἱπποδρόμιον τοῦ Λονδίνου ἀπεδείχθη ἐξοχὸς ὅτι εἶνε δυνατόν νὰ διευθύνωνται καὶ κανονίζωνται τὰς κινήσεις ἐνὸς πηλοπονημένου ἀποστάτου ἀπὸ τὴν γῆν μὲ τὸν ἀσφύματον τηλεγράφον.

Πρὸ ὀλίγου χρόνου ἕνας Ἰσπανὸς μηχανικός ἀπὸ τὸν σταθμὸν ἀσφύματος ἐγκαταστήσας εἰς τὴν ὁδοὺν τῆς

ΜΟΝΑΡΧΑΙ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΟΝΤΕΣ & ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Ο Αυτοκράτωρ της Γερμανίας εις τὰ Φινρόντ της Νορβηγίας. — (Πρὸς τὰ ἄνω)
Ο Βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας ἐπιθεωρῶν τὸ πλήρωμα ἐνὸς Ἀγγλικοῦ πολεμικοῦ. — (Πρὸς τὰ κάτω)

ΕΙΣ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΤΗΣ 15ης ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ

“ΣΑΛΩΜΗ,”

ΝΕΟΝ ΙΣΤΟΡΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΣΠ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΗΡΩΕΣ
ΤΟΥ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΣ: ΣΑΛΩΜΗ, ἡ γόνησα κόρη τῆς Ἡρώδιδος, τὴν ὅποιαν ἠγάπησεν ὁ πατριὸς τῆς Ἡρώδιδος, μαγεύ-
μαινάς, ἡ δολοφονήσασα Ἰωάννην τὸν Βαπτιστήν. — **ΗΡΩΔΗΣ Ο ΑΝΤΥΠΑΣ,** ὁ μέγας καὶ θηριώδης Ἡγεμὼν, δότα ἀέρας τὴν σφίγγην
τῶν νηπίων. — **ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ,** ὁ σιγματίζων δημοσίᾳ τὰς ἀνομίας τῆς Ἡρώδιδος καὶ κηρύττων τὴν ἀφίξιν τοῦ Σωτή-
ρος. — **ΒΑΛΕΝΤΙΝΟΣ,** υἱὸς Ῥωμαίου Πραίτωρος, ἐραστὴς τῆς Σαλώμης, ἀπαρνηθεὶς τὴν εἰδωλολάτρεϊν ἐρωμένην του διὰ τοῦ ἀσπασθῆ
τὸν Χριστιανισμόν. — **ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΙ**

ΤΟΠΟΣ: Ἡ Ἰουδαία.
ΕΠΟΧΗ: Ἡ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΥΠΟΘΕΣΙΣ: Ἡ πάλη τοῦ Χριστιανισμοῦ πρὸς τὴν εἰδωλολατρείαν καὶ ὁ θρίαμβος ἐκείνου. Ἡ πρὸς τὸν Χριστὸν πίστις κατανικά
πάντα τὰ αἰσθήματα καὶ αὐτὸν τὸν Ἐξῶτα, ὅταν ὁ εἰς τὸν ἀγαπωμένον δὲν λατρεῖν τὸν γλυκὺν Ναζωραῖον.

Η “ΣΑΛΩΜΗ”

ΑΡΧΙΖΕΙ ΕΙΣ ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ
ΤΗΣ 15 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ